Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 6. 1998, sp. zn. 31 Cdo 218/98, ECLI:CZ:NS:1998:31.CDO.218.1998.1

Číslo: 21/2000

Právní věta:

Rozhodl-li příslušný odborový orgán, že vyhlášená stávka bude zahájena v průběhu dne, je požadavek ustanovení § 17 odst. 5 zákona č. 2/1991 Sb., o kolektivním vyjednávání (ve znění pozdějších předpisů), splněn tehdy, jestliže jmenný seznam stávkujících zaměstnanců byl zaměstnavateli předložen (doručen) alespoň (nejpozději) v den, který předchází dni, po jehož uplynutí má být stávka zahájena; den, v němž lhůta uplyne (den předcházející zahájení stávky), musí být dnem pracovním.

Ve sporu o určení nezákonnosti stávky je jako žalovaný věcně legitimován příslušný odborový orgán; tomuto orgánu zákon č. 2/1991 Sb., o kolektivním vyjednávání, ve znění pozdějších předpisů, přiznává způsobilost být účastníkem takového řízení (§ 19, část věty za středníkem, o.s.ř.).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 12.06.1998

Spisová značka: 31 Cdo 218/98

Číslo rozhodnutí: 21

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Stávka

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobce se domáhal, aby bylo určeno, že „stávka zaměstnanců D. p. m. O., a. s., kterou vyhlásil Závodní výbor odborového svazu pracovníků dopravy, silničního hospodářství a autoopravárenství D. p. m. O., a. s., dne 28. 2. 1997, a která byla zahájena dne 6. 3. 1997 ve 4.00 hodin, je nezákonná“. Žalobu zdůvodnil tím, že stávka nebyla zahájena za podmínek uvedených v ustanovení § 17 odst. 5 zákona č. 2/1991 Sb., o kolektivním vyjednávání, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákona“), neboť jmenný seznam zaměstnanců, kteří jsou účastníky stávky, byl žalobci předložen dne 5. 3. 1997 v 6.50 hod, ačkoliv se tak mělo stát nejpozději dne 4. 3. 1997 do 24.00 hod. Jako žalovanou stranu v žalobě označil „Závodní výbor odborového svazu pracovníků dopravy, silničního hospodářství a autoopravárenství D. p. m. O., a. s.“.

K r a j s k ý s o u d v Ostravě rozsudkem ze dne 9. 4. 1997 žalobu zamítl a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení 1650 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku „na účet" advokátky JUDr. O. U. Dospěl k závěru, že v ustanovení § 17 odst. 5 zákona „není stanovena lhůta ani doba", ale že „jde o stanovení posledního možného termínu, kdy musí příslušný odborový orgán předložit zaměstnavateli jmenný seznam zaměstnanců, kteří jsou účastníky stávky, a tento nejzazší možný termín je stanoven jeden pracovní den před zahájením stávky". Protože stávka „začala" dne 6. 3. 1997, byl předcházejícím pracovním dnem den 5. 3. 1997; v tento den byl zaměstnavateli příslušný seznam také předložen. Stávka tedy není nezákonná, neboť při jejím zahájení nebyla podmínka uvedená v ustanovení § 17 odst. 5 zákona porušena. Za žalovanou považoval „Základní organizaci odborového svazu pracovníků dopravy, silničního hospodářství a autoopravárenství Čech a Moravy". Vycházel přitom z procesního úkonu žalobce, který na námitku, že žalovaný je v žalobě „nesprávně označen", „upřesnil označení žalovaného tak, že žalovaným v této věci není Závodní výbor odborového svazu pracovníků dopravy, ale Základní organizace odborového svazu pracovníků dopravy"; podle soudu prvního stupně „takto označený žalovaný má způsobilost být účastníkem řízení ve smyslu ust. § 19 o.s.ř., a proto bylo ve věci jednáno".

K odvolání žalobce V r c h n í s o u d v Olomouci rozsudkem ze dne 14. 10. 1997 rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobě vyhověl, a rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně 4225 Kč a na náhradě nákladů odvolacího řízení 3150 Kč, vše do 3 dnů od právní moci rozsudku „na účet" JUDr. P. R. Při zkoumání, zda při zahájení stávky byla dodržena podmínka uvedená v ustanovení § 17 odst. 5 zákona, dovodil, že „zákoník práce definuje pouze dny pracovního klidu, a to jako dny, na které připadá nepřetržitý odpočinek zaměstnance v týdnu a svátky", z čehož vyplývá, že „zbylé dny, které nejsou dnem pracovního klidu, jsou dny pracovní"; pracovní den, stejně jako den pracovního klidu, „začíná v 00 hod. a končí ve 24.00 hod a má tedy 24 hodin (nejde-li o den, ve kterém se přechází na letní nebo zimní čas)". Protože „jeden pracovní den je jeden celý den, který není dnem pracovního klidu", nemůže být „časový úsek, který je předepsán § 17 odst. 5 zákona mezi předáním seznamu a zahájením stávky", kratší než 24 hodin. Při jiném výkladu by ustanovení § 17 odst. 5 zákona „ztratilo smysl", neboť by zaměstnavatel „neměl možnost učinit opatření, které žalobce rozvádí ve svém odvolání" (připravit náhradní práci pro zaměstnance, kteří se stávky neúčastní, zabezpečit nezbytnou činnost a provoz zařízení, u nichž to vyžaduje jejich charakter a účel, a zabezpečit ochranu zařízení před poškozením, zničením či zneužitím), a smysl tohoto ustanovení „spočívá nepochybně právě v tom, aby měl přiměřený čas je učinit". Stávka je nezákonná, neboť uvedený „časový úsek" činil „něco málo přes 21 hodin"; podmínka uvedená v ustanovení § 17 odst. 5 zákona tedy nebyla splněna.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání z důvodu uvedeného v ustanovení § 241 odst. 3 písm. d) o.s.ř. Namítá, že „jeden pracovní den předem je pracovní den předcházející rozhodné události", a poukazuje v tomto směru na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 11. 1967, sp. zn. 6 Cz 136/67, v němž byla řešena při výkladu ustanovení § 58 odst. 2 zák. práce otázka, co se rozumí doručením „před rozhodujícím dnem". Podle názoru dovolatelky se navíc „v pracovněprávním zákonodárství" chápe pracovní den jako období pracovní směny; svůj závěr dovozuje z ustanovení § 11 odst. 2 nařízení vlády č. 108/1994 Sb. a z toho, že tímto způsobem je pracovní den chápán také v ustanovení § 40 odst. 3 tohoto nařízení vlády a v jeho příloze o důležitých osobních překážkách v práci. Ke splnění podmínky uvedené v ustanovení § 17 odst. 5 zákona proto postačovalo, aby jmenný seznam stávkujících byl žalobci předložen „v průběhu pracovní směny, tj. stanovené pracovní doby vedení podniku dne 5. 3. 1997". Požadavek ustanovení § 17 odst. 5 zákona byl splněn i v případě, že by byl zaujat právní názor, podle kterého „jmenný seznam bylo nutno předložit zaměstnavateli jeden pracovní den před zahájením stávky"; pracovní doba „vedení zaměstnavatele totiž začíná v rozmezí 7.30 až 8.00 hod, v „kritický den" se ředitel dostavil na pracoviště kolem 6.45 hod a v tomto okamžiku mu byly jmenné seznamy předány. Dovolatelka rovněž nesouhlasí s názorem odvolacího soudu o smyslu ustanovení § 17 odst. 5 zákona. Dovozuje, že žádné z uváděných opatření nelze

reálně zajistit den před zahájením stávky. Úmyslem zákonodárce, vyjádřeným v tomto ustanovení, bylo „zajistit vstup do objektu podniku jen těm, kteří nejsou v seznamu stávkujících uvedeni, případně jim vyplácet nemocenské dávky, pokud by onemocněli v průběhu stávky, a odškodnit jim pracovní úraz, ke kterému by došlo v období trvání stávky". Žalovaná navrhla, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a aby mu věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce navrhl, aby dovolací soud dovolání zamítl. Uvedl, že za „pracovní den předem" nelze považovat „průběh bezprostředně předcházející pracovní směny". Ztotožnil se v tomto směru s právním názorem odvolacího soudu a za správný považuje též jeho názor o účelu ustanovení § 17 odst. 5 zákona.

N e j v y š š í s o u d České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř. a že jde o rozsudek, proti kterému je dovolání přípustné i podle ustanovení § 238 odst. 1 písm. a) o.s.ř., přezkoumal napadený rozsudek bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o.s.ř.) a dospěl k závěru, že dovolání sice není opodstatněné, že však řízení předcházející rozsudku odvolacího soudu je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Protože touto vadou trpí i rozsudek soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud rozsudky soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Podle ustanovení § 20 písm. c) zákona nezákonná podle tohoto zákona je stávka, která nebyla vyhlášena nebo zahájena za podmínek stanovených v § 17.

Podle ustanovení § 17 odst. 5 zákona příslušný odborový orgán musí předložit zaměstnavateli alespoň jeden pracovní den před zahájením stávky jmenný seznam zaměstnanců, kteří jsou účastníky stávky.

Z hlediska skutkového stavu bylo v posuzovaném případě zjištěno (správnost skutkových zjištění dovolatelka nenapadá), že Závodní výbor Základní organizace Odborového svazu pracovníků dopravy, silničního hospodářství a autoopravárenství Čech a Moravy D. p. m. O., a. s., rozhodl, že stávka u žalobce vyhlášená dne 28. 2.1997 bude zahájena dne 6. 3. 1997 ve 4.00 hod. Jmenný seznam zaměstnanců žalobce, kteří jsou účastníky stávky, byl žalobci předán dne 5. 3. 1997 v 6.50 hod.

V ustanovení § 17 odst. 5 zákona je stanovena lhůta (tj. časové období určené k uplatnění práva na stávku), během které je příslušný odborový orgán, jenž rozhodl o zahájení stávky, povinen předložit (doručit) zaměstnavateli jmenný seznam stávkujících zaměstnanců. Zmeškání (marné uplynutí) této lhůty má za následek, že stávka je nezákonná.

Lhůta k předložení (doručení) jmenného seznamu stávkujících zaměstnanců zaměstnavateli činí – jak výše uvedeno – „alespoň jeden pracovní den před zahájením stávky".

Pracovněprávní předpisy (a ani jiné právní předpisy) pojem „pracovní den" výslovně nedefinují. Z kontextu, v jakém tento pojem používají, vyplývá, že za „pracovní den" v první řadě považují takový den, který nebyl stanoven dnem pracovního klidu; dny pracovního klidu jsou (srov. § 91 odst. 1 zák. práce, § 2 zákona č. 93/1951 Sb., o státních svátcích, o dnech pracovního klidu a o památných a významných dnech, ve znění pozdějších předpisů) dny, na které připadá nepřetržitý odpočinek zaměstnance v týdnu, svátky a další zákonem stanovené dny pracovního klidu (1. leden, velikonoční pondělí, 1. květen, 24., 25. a 26. prosinec). Dny, na které připadá nepřetržitý odpočinek zaměstnance v týdnu, se stanoví podle vyhlášky č. 63/1968 Sb., o zásadách pro zkracování týdenní pracovní doby a

pro zavádění provozních a pracovních režimů s pětidenním pracovním týdnem, ve znění pozdějších předpisů, (srov. její bod 7) zásadně (pokud možno) na neděli a sobotu (dny všeobecného volna). V uvedeném smyslu je pojem „pracovní den“ užit např. v ustanovení § 266 odst. 3 zák. práce, § 122 odst. 3 obč. zák., § 57 odst. 2 o.s.ř., čl. I § 72 zákona č. 191/1950 Sb., § 17 odst. 2 zákona č. 143/1992 Sb. (ve znění pozdějších předpisů), § 12 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb. (ve znění pozdějších předpisů), § 17 odst. 3 a § 26b odst. 3 zákona č. 592/1991 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) aj. Pracovněprávní předpisy v některých případech pojem „pracovní den“ užívají, zejména v souvislosti s výkonem práce zaměstnancem pro zaměstnavatele, tak, že jím rozumí i pracovní směnu (dobu, po kterou je zaměstnanec během dne povinen pracovat); v tomto smyslu je pojem „pracovní den“ uveden např. v ustanovení § 11 odst. 2 nařízení vlády č. 108/1994, kterým se provádí zákoník práce a některé další zákony.

V ustanovení § 17 odst. 5 zákona je pojem „pracovní den“ užit – jak je nepochybné z kontextu tohoto ustanovení a z jeho účelu – v prvním z výše uvedených způsobů. Pracovním dnem se proto ve smyslu ustanovení § 17 odst. 5 zákona rozumí takový den, který nebyl stanoven dnem pracovního klidu. Pracovní den – stejně jako všechny dny – začíná v 00.01 hod. a končí ve 24.00 hod.

S názorem dovolatelky, která chápe pracovní den jako období pracovní směny, nelze souhlasit. I když také v tomto smyslu některé pracovněprávní předpisy užívají pojem „pracovní den“, dovolatelka přehlíží, že v ustanovení § 17 odst. 5 zákona nejde o vztahy mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem týkající se výkonu práce, ale o uložení povinnosti předložit zaměstnavateli jmenný seznam stávkujících zaměstnanců a o určení lhůty, během níž se tak musí stát. Výklad pojmu „pracovní den“ zastávaný dovolatelkou by byl v tomto případě zcela nepřípadný a negující skutečný smysl tohoto ustanovení.

Z uvedeného vyplývá, že odvolací soud pojem „pracovní den“ vyložil správně. S jeho názorem (učiněným na základě uvedeného závěru), že dobu mezi předáním seznamu a zahájením stávky je třeba počítat podle hodin, však nelze souhlasit.

Počítání lhůt určených zákonem č. 2/1991 Sb., o kolektivním vyjednávání, ve znění pozdějších předpisů, se řídí (srov. § 32 odst. 2 zákona) ustanovením § 266 zák. práce.

Podle ustanovení § 266 odst. 1 zák. práce lhůta určená podle dní počíná dnem, který následuje po události, jež je rozhodující pro její počátek. Má-li podle zákona lhůta uplynout před jistou (zákonem stanovenou) skutečností, představuje tato skutečnost určení konce běhu lhůty; událostí ve smyslu ustanovení § 266 odst. 1 zák. práce rozhodnou pro počátek běhu lhůty je pak to, co se má stát předem (tj. událost, o níž zákon stanoví, že má před uplynutím lhůty stát).

Lhůta uvedená v ustanovení § 17 odst. 5 zákona je lhůtou určenou podle dní. Událostí, jež je rozhodující pro její počátek, je předložení (doručení) jmenného seznamu stávkujících zaměstnanců zaměstnavateli. Má-li být lhůta zachována, musí být uvedený seznam zaměstnavateli předložen (doručen) alespoň (tj. nejpozději) jeden pracovní den před zahájením stávky. Protože lhůta určená podle dní počíná dnem, který následuje po události, jež je rozhodující pro její počátek (§ 266 odst. 1 zák. práce), běh lhůty v délce jednoho dne skončí uplynutím 24.00 hod. dne následujícího po události, jež byl rozhodující pro její počátek.

Jestliže stávka má být zahájena v průběhu dne, jehož uplynutím běh lhůty v trvání jednoho dne teprve skončí, není splněn požadavek ustanovení § 17 odst. 5 zákona spočívající v tom, aby jmenný seznam stávkujících zaměstnanců byl zaměstnavateli předložen (doručen) alespoň jeden pracovní den před zahájením stávky; stávka má být totiž zahájena dříve než uplynutím 24.00 hodin, jímž skončí běh lhůty. V takovémto případě je třeba – má-li být lhůta zachována – jmenný seznam stávkujících zaměstnanců zaměstnavateli předložit (doručit) alespoň (nejpozději) v den, který

předchází dni, po jehož uplynutí má být podle rozhodnutí příslušného odborového orgánu stávka zahájena. Vzhledem k tomu, že jmenný seznam musí být předložen ve lhůtě alespoň jednoho pracovního dne, musí být den, v němž lhůta uplyne (tj. den předcházející zahájení stávky), dnem pracovním.

Nejvyšší soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že, rozhodl-li příslušný odborový orgán, že vyhlášená stávka bude zahájena v průběhu dne, je požadavek ustanovení § 17 odst. 5 zákona splněn tehdy, jestliže jmenný seznam stávkujících zaměstnanců byl zaměstnavateli předložen (doručen) alespoň (nejpozději) v den předcházejícímu dni, v němž má být stávka zahájena; den, v němž lhůta uplyne (den předcházející zahájení stávky), musí být dnem pracovním.

V posuzovaném případě byl jmenný seznam stávkujících zaměstnanců žalobci předložen (doručen) dne 5. 3. 1997 v 6.50 hod. Lhůta jednoho dne začala ve smyslu ustanovení § 266 odst. 1 zák. práce plynout dne 6. 3. 1997 v 00.01 hod. a skončila dne 6. 3. 1997 v 24.00 hod. Protože stávka měla být podle rozhodnutí Závodního výboru Základní organizace Odborového svazu pracovníků dopravy, silničního hospodářství a autoopravárenství Čech a Moravy D. p. m. O., a. s., zahájena dne 6. 3. 1997 již ve 4.00 hod., nebyla lhůta podle ustanovení § 17 odst. 5 zákona dodržena. Odvolací soud tedy – i když nikoliv ze zcela přiléhavých důvodů – dospěl ke správnému závěru, že stávka nebyla zahájena za podmínek stanovených v § 17 zákona a že je proto podle ustanovení § 20 písm. c) zákona nezákonná.

Řízení před soudy je však postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

Z obsahu spisu vyplývá, že žalobce ve své žalobě označil za žalovanou stranu „Závodní výbor odborového svazu pracovníků dopravy, silničního hospodářství a autoopravárenství D. p. m. O., a. s.“.

Podle ustanovení § 90, první části věty, o.s.ř. účastníky řízení jsou navrhovatel (žalobce) a odpůrce (žalovaný). Vymezení účastníků řízení se podle tohoto ustanovení zakládá procesním způsobem; navrhovatelem (žalobcem) je ten, kdo podal u soudu návrh na zahájení řízení (žalobu), a odpůrcem (žalovaným) je ten, koho navrhovatel (žalobce) v návrhu (v žalobě) za tohoto účastníka řízení označil.

Z ustanovení § 79 odst. 1, věty druhé, o.s.ř. vyplývá, že účastníci řízení musí být v návrhu na zahájení řízení (v žalobě) označeni tak, aby bylo nepochybné, kdo je účastníkem řízení, aby ho nebylo možné zaměnit s někým jiným (s jinou osobou) a aby s ním soud mohl jednat. Jestliže návrh na zahájení řízení (žaloba) obsahuje takové označení účastníků řízení, které neumožňuje jejich přesnou identifikaci, jde o nesprávné podání; soud je povinen se postupem podle ustanovení § 43 o.s.ř. pokusit, aby navrhovatel (žalobce) takovou vadu podání odstranil. Označí-li však navrhovatel (žalobce) účastníky přesně, není vadou podání skutečnost, že nemají ve smyslu ustanovení § 19 o.s.ř. způsobilost být účastníkem řízení.

Žalobce v posuzovaném případě označil v žalobě žalovanou stranu natolik přesně a určitě, že nevznikají žádné pochybnosti o tom, že v řízení měl vystupovat jako žalovaný Závodní výbor základní organizace odborové organizace (Odborového svazu pracovníků dopravy, silničního hospodářství a autoopravárenství Čech a Moravy) působící u žalobce. Žalovaný byl tedy v žalobě dostatečným způsobem identifikován a „upřesnění“ žalovaného (s výjimkou přesného uvedení jeho názvu stejně vyplývajícího z obsahu spisu) nebylo potřebné.

Při jednání u soudu prvního stupně dne 9. 4. 1997 žalobce uvedl, že „upřesňuje odpůrce takto: Základní organizace odborového svazu pracovníků dopravy, silničního hospodářství a autoopravárenství Čech a Moravy“. Ačkoliv šlo o nejasný procesní úkon (z jeho obsahu lze dovodit

pouze to, že žalobce požadoval, aby se řízení zúčastnila „Základní organizace odborového svazu pracovníků dopravy, silničního hospodářství a autoopravárenství Čech a Moravy“, nevyplývá z něj však, jaký konkrétní způsobilý procesní návrh – za situace, kdy z hlediska označení žalovaného nebylo potřebné odstraňovat neúplnost nebo nesprávnost žaloby – žalobce činí, tj. zda navrhuje, aby tento subjekt přistoupil do řízení jako další žalovaný, aby byla provedena záměna na straně žalovaného apod.), soud prvního stupně žalobce o nedostatcích podání nepoučil a v rozporu s ustanoveními § 5 a § 43 odst. 1 o.s.ř. se nepokusil o odstranění jeho neurčitosti. Se Základní organizací odborového svazu pracovníků dopravy, silničního hospodářství a autoopravárenství Čech a Moravy D. p. m. O., a. s., se sídlem v O., pak jednal jako s účastníkem řízení s tím, že – jak uvedl v odůvodnění svého rozsudku – „takto označený žalovaný má způsobilost být účastníkem řízení ve smyslu ust. § 19 o.s.ř.“, aniž by se způsobem vyplývajícím z ustanovení § 92 o.s.ř. (v tomto případě jedině možným) účastníkem řízení ve skutečnosti stala.

Z uvedeného vyplývá, že soud prvního stupně jednal se Základní organizací odborového svazu pracovníků dopravy, silničního hospodářství a autoopravárenství Čech a Moravy D. p. m. O., a. s., se sídlem v O., jako se žalovanou v tomto sporu a že vůči tomuto subjektu věc rozhodl, ačkoliv žalobce ji jako žalovanou v žalobě neoznačil a o tom, že by se stala účastníkem tohoto řízení, nebylo zákonem stanoveným způsobem rozhodnuto; odvolací soud pak tuto vadu řízení způsobem vyplývajícím z ustanovení § 221 o.s.ř. neodstranil. Dovolací soud k této vadě řízení, která měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, ve smyslu ustanovení § 242 odst. 3, věty druhé, o.s.ř. přihlédl, i když nebyla uplatněna v dovolání.

Názorem žalované, že „pasivní subjektivitu v této věci má toliko základní organizace, nikoliv její orgán, tedy závodní výbor“, není správný. Žalovaná totiž přehlíží, že smluvní stranou k jednání o kolektivní smlouvě a k jejímu uzavření není odborová organizace ani její organizační jednotka, která má ve smyslu ustanovení § 9a odst. 2 a § 6 odst. 2 písm. e) zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů (ve znění pozdějších předpisů) způsobilost jednat svým jménem, ale příslušný odborový orgán; příslušným odborovým orgánem se rozumí (srov. § 32 odst. 1 zákona) odborový orgán, který je oprávněn vystupovat v právních vztazích jménem příslušné organizace. Příslušný odborový orgán rovněž vyhlašuje stávku ve sporu o uzavření kolektivní smlouvy a rozhoduje o jejím zahájení. Má-li zaměstnavatel za to, že stávka je nezákonná, podává návrh na určení nezákonnosti stávky proti příslušnému odborovému orgánu, a to ke krajskému soudu, v jehož obvodu má žalovaný odborový orgán sídlo (srov. § 21 zákona). Nikoliv příslušný odborový orgán, ale odborová organizace, jejíž orgán rozhodl o zahájení (vyhlášení) stávky, odpovídá zaměstnavateli za škodu, k níž došlo z důvodu neposkytnutí nezbytné součinnosti podle § 19 odst. 1 zákona, a za škodu, která zaměstnavateli vznikla nezákonnou stávkou.

Z uvedeného vyplývá, že ve sporu o určení nezákonnosti stávky je pasivně věcně legitimován příslušný odborový orgán; tomuto orgánu zákon č. 2/1991 Sb., o kolektivním vyjednávání, ve znění pozdějších předpisů (zejména ustanovení § 21 zákona) rovněž přiznává způsobilost být účastníkem takového řízení (srov. § 19, část věty za středníkem, o.s.ř.).

Protože rozsudek odvolacího soudu není správný, Nejvyšší soud České republiky jej zrušil (§ 243b odst. 1, část věty za středníkem, o.s.ř.). Vzhledem k tomu, že vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, trpí i rozsudek soudu prvního stupně, byl také tento rozsudek zrušen a věc byla vrácena Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2, věta druhá, o.s.ř.).